

"เว้... ดานัง... ฮอยอัน... วันแห่งความทรงจำ"

เรณู คฤคราช

บรรดาประเทศในทวีปเอเชีย นั้น ล้วนมีเอกลักษณ์ทางศิลปวัฒนธรรม ซึ่งผิดแผกกันในรายละเอียด แม้ว่าส่วนมากจะนับถือศาสนาพุทธที่เผยแพร่มาจากอินเดียเป็นหลักก็ตาม หนึ่งในชนชาติเก่าแก่ที่มีศิลปวัฒนธรรมอันทรงคุณค่ายิ่ง ตลอดจนชีวิตความเป็นอยู่ซึ่งพลเมืองมีความขยัน หมั่นเพียร อดทน และมุ่งมั่นในสิ่งที่ตนกระทำจนเลื่องลือ เช่น ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ซึ่งผู้คนทั่วไปจะนิยมเรียกสั้นๆ ว่า "เวียดนาม"

เวียดนาม เป็นประเทศในกลุ่มอินโดจีน ตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงสุดของคาบสมุทรอินโดจีน (คำว่า "อินโดจีน" เป็นชื่อที่ฝรั่งเศสใช้เรียกประเทศลาว กัมพูชา และเวียดนาม) โดยมีพรมแดนทางด้านทิศเหนือติดกับประเทศจีน ทิศตะวันออกยาวไปจนสุดทิศใต้ ติดกับทะเลจีนและอ่าวไทย ทิศตะวันตกติดกับประเทศลาว และกัมพูชา พื้นที่ทั้งหมดประมาณ 329,560 ตารางกิโลเมตร มีนครฮานอย เป็นเมืองหลวงในปัจจุบัน ซึ่งตั้งอยู่ตอนเหนือของประเทศ และเป็นเมืองที่มีประวัติอันเก่าแก่เกือบ 4000 ปี

รูปร่างของแผนที่ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ซึ่งทอดตัวยาวในแนวเหนือ-ใต้ เลียบทะเลจีนใต้ มองดูคล้ายตัวอักษร "s" ในภาษาอังกฤษ มีชายฝั่งทะเลยาวกว่า 3000 กิโลเมตร ส่งผลต่อภูมิอากาศที่แตกต่างกันมากในแต่ละภูมิภาค สภาพอากาศโดยรวมในเวียดนามจะเป็นแบบชุ่มชื้น ซึ่งสามารถเปลี่ยนแปลงได้อย่างรวดเร็ว หากเกิดมรสุม โดยทางตอนเหนือจะมีอากาศคล้ายๆ กับประเทศจีน ช่วงเดือนพฤศจิกายนถึงเมษายน จะเป็นฤดูหนาว อากาศเย็นและมีฝนตกปรอยๆ แต่ในเดือนพฤษภาคม ถึงตุลาคม จะเป็นช่วงฤดูฝนซึ่งฝนจะตกหนัก และมีมรสุมรวมทั้งอากาศร้อน

ภาคกลางของประเทศมีฝนตกตั้งแต่เดือนกันยายน และจะตกชุกมากในช่วงเดือน พฤศจิกายน ถึงกุมภาพันธ์ เนื่องจากได้รับอิทธิพลจากลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ ส่วนทางตอนใต้ของประเทศจะมีลักษณะคงที่ ฤดูฝนจะอยู่ระหว่างเดือนพฤษภาคมถึงตุลาคม ฤดูหนาวจะอยู่ในช่วงเดือนพฤศจิกายนถึงกุมภาพันธ์ ส่วนฤดูร้อนจะเริ่มเดือนมีนาคมถึงเมษายน อากาศจะร้อนมาก

เรื่องราวซึ่งผู้เขียนนำมาถ่ายทอดผ่านตัวอักษรเกี่ยวกับเวียดนามมุ่งเน้นเฉพาะนครเว้ ดานัง และฮอยอัน ซึ่งได้มีโอกาสเยี่ยมเยือน ในช่วงเวลาของการเดินทางไปราชการพร้อมกับอาจารย์ของคณะศิลปกรรมศาสตร์ เพื่อจัดแสดงนิทรรศการศิลปะ ตั้งแต่วันที่ 10 พฤศจิกายน 2550 โดยได้รับเชิญจาก College of Arts, Hue University นครเว้ ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

การเดินทางไปราชการเพื่อแสดงนิทรรศการศิลปะในครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายที่จะสังเกตการเรียนรู้การสอนด้านศิลปะ แลกเปลี่ยนประสบการณ์ด้านการเรียนการสอนศิลปะ และการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมของไทย โดยการจัดการแสดงนิทรรศการทางศิลปะร่วมกันระหว่างสถาบันศิลปะของประเทศไทย และประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม รวมทั้งการสร้างเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ตลอดจนการแลกเปลี่ยนนักศึกษาและอาจารย์ผู้สอนศิลปะ เพื่อพัฒนางานศิลปะของชนชาติในทวีปเอเชียให้เจริญก้าวหน้าสืบไป โดยมีประวัติความเป็นมา ดังนี้

สถาบันศิลปะของประเทศไทยและประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามนั้น มีความสัมพันธ์อันดีกับบรรดาสถาบันศิลปะในประเทศไทย อาทิเช่น คณะจิตรศิลป์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ คณะจิตรกรรมฯ มหาวิทยาลัยศิลปากร ทั้งนี้โดยมีอาจารย์ของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เคยเดิน

ทางไปปฏิบัติงานศิลปะในประเทศเวียดนามแล้ว

และได้ดำเนินการประสานงานกิจกรรมทางศิลปะร่วมกันมาอย่างต่อเนื่อง นับเป็นความสัมพันธ์ระหว่างสถาบันศิลปะของไทยและเวียดนามที่เริ่มต้นและพัฒนาไปได้ด้วยดี

นอกจากนี้ คณะวิจิตรศิลป์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ได้จัดกิจกรรมการสัมมนาทางวิชาการเรื่อง "ศิลปะร่วมสมัยในลุ่มแม่น้ำโขง" ขึ้นเมื่อวันที่ 19 กรกฎาคม 2550 โดยได้เชิญศิลปินจากชาติในเอเชียอาทิตย เช่น จีน ลาว เวียดนาม กัมพูชา และอาจารย์จากสถาบันศิลปะทั่วทุกภาคของประเทศไทย รวมทั้งอาจารย์จากมหาวิทยาลัยบูรพาด้วย นับเป็นการสร้างความสัมพันธ์และเครือข่ายทางวิชาการด้านศิลปะที่ต่อเนื่องสืบมา

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา มีโอกาสได้ต้อนรับและจัดแสดงนิทรรศการทางศิลปะของสถาบันศิลปะจากประเทศเวียดนาม ระหว่างวันที่ 6-30 ธันวาคม 2547 โดยจัดแสดงผลงานศิลปะจากสถาบันศิลปะ 3 ภูมิภาคของเวียดนาม คือ Hanoi University of Fine Arts, นครฮานอย ทางภาคเหนือของเวียดนาม College of Arts, Hue University จากนครเว้ อยู่ในภาคกลางของเวียดนาม และ HCMC University of Fine Arts จากนครโฮจิมินห์ หรือไซ่ง่อน ซึ่งอยู่ทางภาคใต้ของเวียดนาม นับว่าเป็นการเริ่มต้นความสัมพันธ์ที่ดี ส่งผลต่อการทำกิจกรรมทางศิลปะระหว่างสถาบันศิลปะในประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามทั้งสาม และคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

กิจกรรมทางศิลปะในครั้งนั้น กลายเป็นจุดเริ่มต้นของความสัมพันธ์และประสานงานทางศิลปะร่วมกัน โดยสถาบันทางศิลปะทั้ง 3 แห่ง ซึ่งได้จัดแสดงผลงานศิลปะ ณ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ดังได้กล่าวมาแล้ว ได้เชิญคณะอาจารย์จากคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาโดยแบ่งเป็น 3 กลุ่ม นำผลงานศิลปะไปจัดแสดงในนิทรรศการร่วมกับคณะวิจิตรศิลป์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และคณะศิลปกรรมศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ณ สถาบันศิลปะของเวียดนามทั้ง 3 ภูมิกาดังกล่าวข้างต้น

คณะศิลปกรรมศาสตร์ได้ตกลงเข้าร่วมโครงการ

ความร่วมมือ เพื่อส่งเสริมการจัดกิจกรรมนิทรรศการศิลปกรรมไทย-เวียดนาม กับคณะวิจิตรศิลป์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม และสถาบันการศึกษาศิลปะทั้ง 3 แห่ง ของประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม โดยมีกำหนดจัดนิทรรศการศิลปกรรมไทย-เวียดนาม ครั้งที่ 6 ("The 6th Vietnam-Thai Contemporary Art Exhibition") ในวันที่ 10 พฤศจิกายน ถึงวันที่ 15 พฤศจิกายน 2550 ณ ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

การจัดแสดงนิทรรศการจะแบ่งออกเป็น 3 ภูมิภาคของเวียดนาม ตามตำแหน่งที่ตั้งของสถาบันศิลปะที่ร่วมแสดงนิทรรศการที่มหาวิทยาลัยบูรพา โดยคณะศิลปกรรมศาสตร์จัดส่งผลงานศิลปะและคณาจารย์ไปร่วมพิธีเปิดนิทรรศการตามลำดับ ดังนี้

- College of Arts, Hue University, นครเว้ ในระหว่างวันที่ 10-15 พฤศจิกายน 2550

- HCMC University of Fine Arts, นครโฮจิมินห์ หรือไซ่ง่อน ในระหว่างวันที่ 17-21 พฤศจิกายน 2550

- Hanoi University of Fine Arts, นครฮานอย ในระหว่างวันที่ 10-14 ธันวาคม 2550

คณาจารย์ของคณะศิลปกรรมศาสตร์จะเดินทางไปจัดแสดงนิทรรศการ ตามลำดับ ทั้งนี้จะเริ่มต้นจาก College of Arts, Hue University, สถาบันศิลปะของนครเว้ ซึ่งตั้งอยู่ในภาคกลางของประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม เป็นกลุ่มแรก

คณาจารย์ทั้งหมดออกเดินทางจากมหาวิทยาลัยบูรพา วันเสาร์ที่ 10 พฤศจิกายน 2550 เวลา 06.00 น. เพื่อไปยังท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ เพราะผู้โดยสารต้องเดินทางไปถึงท่าอากาศยานก่อนเครื่องบินออกเป็นเวลา 2 ชั่วโมง (เครื่องบินออกเดินทางเวลา 09.45 น.) หลังจากทำการเช็คอินแล้ว คณาจารย์ไปรอยังประตูทางออกเพื่อเตรียมตัวออกเดินทางด้วยสายการบิน พีบีแอร์

เครื่องบินของสายการบิน พี บีแอร์ มีขนาดเล็ก คาดว่าจะสามารถจุผู้โดยสารได้ประมาณ 30- 40 คน ออกเดินทางจากท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ เวลา 09.45 น. และเดินทางถึงท่าอากาศยานนานาชาติ เมืองดานัง เวลา 11.20 น. ที่นั่นได้มีตัวแทนจาก Hue College of Arts, นครเว้ มารอรับคณาจารย์อยู่แล้ว เป็นสุภาพสตรี

ชื่อ คุณจับ เรอนำพวกเราทั้งหมด ขึ้นบนรถยนต์ เพื่อเดินทางออกจากท่าอากาศยานเมืองดานัง (Danang) ไปสู่ นครเว้ (Hue) โดยแจ้งว่าจะใช้เวลาเดินทางประมาณ 3 ชั่วโมงเศษๆ จึงจะถึงจุดหมายปลายทาง

ภาพที่ 1 คุณจับ ผู้ประสานงานจาก College of Arts, Hue University มาต้อนรับ ที่ท่าอากาศยานนานาชาติเมืองดานัง และนำพวกเราสู่ นครเว้

"เว้ (Hue)" เป็นเมืองหลวงเก่าของเวียดนาม ห่างจากนครฮานอยลงไปทางทิศใต้ประมาณ 660 กิโลเมตร อยู่ทางตอนกลางของประเทศสร้างขึ้นประมาณคริสต์ศตวรรษที่ 17 โดยราชวงศ์เหงียน (Nquyen) เดิมเมืองนี้ถูกเรียกชื่อว่า พูซวน (Phu Xuan) ตั้งอยู่บนฝั่งแม่น้ำเฮือง หรือ "ลำน้ำหอม (Perfume River)" นครเว้เคยรุ่งเรือง เพราะในประวัติศาสตร์ของเวียดนามบันทึกว่า เชื้อพระวงศ์ใน นครเว้ ใช้ชีวิตอย่างหรูหราสำราญใจยิ่ง ทั้งกษัตริย์และขุนนางแข่งขันกันสร้างวัดและวังอย่างวิจิตรพิศดารโดยใช้ไม้สักที่หายาก ทำการตกแต่งอย่างอลังการตระการตา ผู้คนแต่งกายด้วยไหมปักลวดลายละเอียดงดงาม

ราชวงศ์เหงียนนับถือลัทธิขงจื๊อ และเลียนแบบจีน ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นสถาปัตยกรรม การตกแต่งลวดลายและเครื่องทรงของกษัตริย์ รวมทั้งเชื้อพระวงศ์นั้นอาจเรียกได้ว่า ถอดแบบมาจากศิลปกรรมจีนทั้งหมด นครเว้ในอดีตนั้นมีความเจริญรุ่งเรือง อย่างสูง จนมีสมญานามว่า "นครเว้ เมืองแห่งราชวงศ์ (Royal City)" และชาวเวียดนามที่อยู่ในนครเว้จะถูกเรียกขานว่า

"Royal People"

รถที่มารับคณาจารย์คณะศิลปกรรมศาสตร์แล่นผ่านเส้นทางจากเมืองดานังสู่ นครเว้ สองข้างทางยังเห็นความอุดมสมบูรณ์เขียวขจีของป่าไม้ รวมทั้งน้ำตกตามธรรมชาติอยู่เป็นระยะๆ สิ่งแปลกตาก็คือสุสานจำนวนมากที่สร้างอยู่เป็นกลุ่มๆ ทอดยาวไปตามเส้นทางที่รถแล่นผ่าน คาดว่าจะเป็นอิทธิพลจากจีน เพราะเวียดนามในอดีตกาลนั้น มีความนับถือลัทธิขงจื๊อ แบบเดียวกับชาวจีน ดังนั้นการสร้างสุสาน ก็คงเป็นอิทธิพลที่ได้รับการเผยแพร่จากชาวจีนเช่นกัน

นอกจากสุสานจำนวนมากแล้ว ยังเห็นหมู่บ้านชาวประมงซึ่งตั้งอยู่ริมทะเล ใช้ชีวิตอย่างเรียบง่าย ด้วยการจับสัตว์น้ำและนำมาจำหน่ายตามตลาดท้องถิ่นที่มีอยู่ตามสองข้างทางเป็นระยะๆ พื้นที่ว่างเปล่ายังมีอยู่เป็นจำนวนมาก ล้วนแต่เขียวขจีและอุดมสมบูรณ์ เหมาะแก่การเกษตรอย่างยิ่ง บางแห่งจะมีบ้านที่ปลูกสร้างขึ้นใหม่ ส่วนใหญ่เป็นบ้านปูนทรงสี่เหลี่ยมอย่างง่ายๆ มองดูขัดกับโบราณสถานและศาลเจ้าอันงดงาม เห็นความขัดแย้งระหว่างสิ่งเก่ากับของใหม่ บางที เวียดนามอาจจะยังไม่สามารถผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมแบบเก่ากับความเจริญสมัยใหม่ก็เป็นได้

ภาพที่ 2 อาคารบ้านเรือน ของชาวเวียดนาม ปลูกสร้างอย่างง่าย

ภาพที่ 3 สองข้างทาง เรียงรายไปด้วยสุสาน ซึ่งสันนิษฐานว่า เป็นอิทธิพลที่ได้รับจากชาวจีน

รถเล่นพาเราไปยังที่พักซึ่ง College of Arts จัดไว้ ที่ International Quest House, Hue University เวลา 15.30 น. คณาจารย์ทั้งหมดนำสัมภาระลงไปที่ห้องพักที่เตรียมไว้ แล้วไปรับประทานอาหารกลางวัน ก่อนจะเตรียมตัวไปร่วมพิธีเปิดนิทรรศการศิลปะในเวลา 16.30 น. นิทรรศการในครั้งนี้เป็นการรวมระหว่าง สถาบันศิลปะในประเทศไทยจำนวน 3 แห่ง คือ คณะวิจิตรศิลป์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา และ College of Arts, Hue University ภายใต้ชื่อ นิทรรศการศิลปกรรมไทย – เวียดนาม ครั้งที่ 6 "The 6th Vietnam- Thai Contemporary Art Exhibition" ซึ่งในครั้งนี้เวียดนามเป็นเจ้าภาพในการจัดนิทรรศการทางศิลปะ ของสถาบันทั้งสี่แห่ง ดังได้กล่าวแล้ว

สถานที่จัดนิทรรศการฯ อยู่ใจกลางนครเว้ริมถนนใหญ่ .... เพื่อระลึกถึงโฮจิมินห์วีรบุรุษของชาวเวียดนาม คือ พิพิธภัณฑ์ โฮจิมินห์ (Hochiminh Musuem) ด้านหน้ามีประติมากรรมสมัยใหม่ ส่วนภายในมีห้องโถงกว้าง เหมาะแก่การจัดแสดงผลงานศิลปะ มีทั้งประติมากรรมแบบเหมือนจริง ประติมากรรมสมัยใหม่ จิตรกรรมที่มีความเหมือนจริง จิตรกรรมแบบกึ่งจริงกึ่งคิดค้น และจิตรกรรมแบบนามธรรม นอกจากนี้ยังมี Video Art ตั้งแสดงอยู่ในห้องโถงแห่งนี้ด้วย

ภาพที่ 4 ประติมากรรมสมัยใหม่ ตกแต่งด้านหน้า Hochiminh Musuem นครเว้

ภาพที่ 5 ศิลปินและนักศึกษาของ College of Arts, Hue University ที่มาร่วมพิธีเปิดนิทรรศการศิลปะ

ภาพที่ 6 บรรดาศิลปินจากประเทศไทย ยินเรียงแถวร่วมพิธีเปิดนิทรรศการศิลปะ

พิธีเปิดนิทรรศการในครั้งนี้ ถูกจัดขึ้นอย่าง
ยิ่งใหญ่ และสมเกียรติ โดยมีผู้บริหารของ Hue University
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม และ
มหาวิทยาลัยบูรพา มีส่วนร่วมในการเปิดนิทรรศการ
อย่างทั่วถึง สิ่งที่น่าประทับใจมากก็คือ บรรดานักศึกษา
สตรีที่มาร่วมงาน แต่งกายชุดอ่าวหญ่าย หรือ อ่าวด่าย
อันเป็นชุดประจำชาติของเวียดนามต้อนรับผู้มาเยี่ยมเยือน
ด้วยรอยยิ้มและมิตรไมตรีอันดี นับเป็นเสน่ห์ของวัฒนธรรม
การแต่งกายที่น่าชมเชย มีเอกลักษณ์ซึ่งน่าภาคภูมิใจยิ่ง

ภาพที่ 7 นักศึกษาหญิงของ College of Arts, Hue University
แต่งกายชุดประจำชาติเวียดนาม "อ่าวหญ่าย" หรือ
"อ่าวด่าย" ถือบ้าแพรซึ่งใช้ในพิธีเปิดนิทรรศการศิลปะ
ในครั้งนี้

ภาพที่ 8 ผู้บริหารสถาบันศิลปะของไทย และเวียดนาม ร่วมกัน
ตัดผ้าแพรในพิธีเปิดนิทรรศการศิลปะ
"The 6th Vietnam- Thai Contemporary Art
Exhibition"

การติดตั้งผลงานศิลปะในห้องโถง ชั้นล่างของ
พิพิธภัณฑสถานโฮจิมินห์นั้นค่อนข้างแน่น เว้นเนื้อที่ว่างน้อย
เนื่องจากผลงานทั้งสี่สถาบันมีจำนวนมาก ผู้เข้าชม
นิทรรศการมีทั้งคณาจารย์จากทุกๆสถาบันศิลปะที่มี
ผลงานจัดแสดง นักศึกษาชาวเวียดนามจาก College of
Arts, Hue University นครเว้ ซึ่งมีทั้งผู้ที่ศึกษาด้าน
ทัศนศิลป์ ดนตรี และการแสดง (คุณจับ ได้อธิบายเพิ่ม
เต็มว่า ดนตรีและการแสดงจะแยกส่วนออกจาก College
of Arts ไปตั้งหน่วยงานของตนเองในปีหน้า) และขณะ
นี้ College of Arts ได้แยกตัวออกเป็น 2 วิทยาเขตแล้ว
ส่วนคุณจับยังปฏิบัติงานอยู่ ณ สถาบันแห่งเดิม

บริเวณชั้นบนของพิพิธภัณฑสถานโฮจิมินห์ บุคคล
ซึ่งเป็นวีรบุรุษที่ชาวเวียดนามเคารพนับถือ เนื่องจาก
เป็นผู้นำในการปลดแอกเวียดนามจากลัทธิจักรวรรดินิยม
มีรูปประติมากรรมของ "บัคโฮ" หรือ "ลุงโฮ" ตั้งอยู่
อย่างสง่างาม ใกล้ๆมีแผ่นป้ายแสดงภาพถ่าย คาดว่าจะ
เป็นข้อมูลของโฮจิมินห์ ศูนย์รวมจิตใจของชาวเวียดนาม
ทั้งหมด เขาเป็นผู้นำประเทศเล็กๆ อย่างเวียดนามรบ
ชนะประเทศมหาอำนาจทั้งฝรั่งเศส และสหรัฐอเมริกา
มาแล้ว น่าเสียดายว่าการถ่ายภาพไม่ได้ผลเท่าที่ควร
เพราะแสงสว่างมีน้อยมาก เนื่องจากเป็นช่วงเวลาใกล้ค่ำ

ภาพที่ 9 ผู้เข้าร่วมในพิธีเปิดนิทรรศการกำลังชื่นชมผลงานศิลปะ
จากสถาบันศิลปะ ของไทย และ เวียดนาม

ภาพที่ 9 อาจารย์จากคณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา ท่ามกลางบรรดานักศึกษา
จาก College of Arts, Hue University

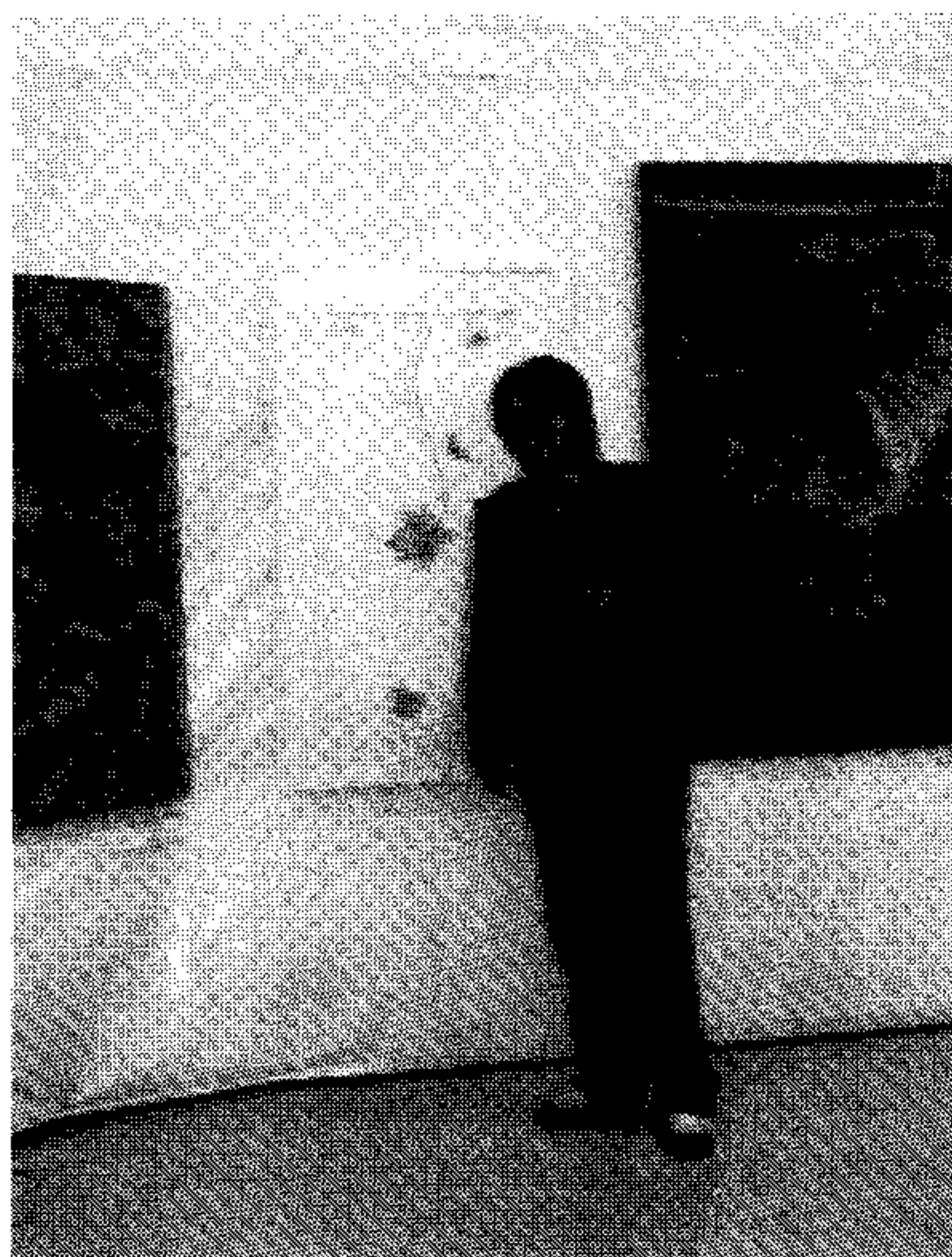
ภาพที่ 10 รองศาสตราจารย์เทพศักดิ์ ทองนพคุณ
กับผลงานศิลปะ

ภาพที่ 11 ผลงานศิลปะของ อาจารย์ปันท ปลื้มชูศักดิ์

ภาพที่ 12 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ปิติวรรณน์ สมไทย
ด้านหน้าผลงานศิลปะ

ภาพที่ 13 ผลงานศิลปะของ อาจารย์บรรพต ประเสริฐวรชัย

ภาพที่ 14 ผลงานประติมากรรม และ ศิลปิน
คือ อาจารย์สมชาย พ่วงจีน

ภาพที่ 15 รองศาสตราจารย์เรณู คฤกราช
ด้านหน้าผลงานศิลปะ

หลังจากพิธีเปิดนิทรรศการศิลปะฯ ผ่านพ้นไป บรรดาผู้ร่วมงานคือคณาจารย์ จากสถาบันศิลปะจากประเทศ
ไทยทั้งหมดได้รับเชิญจาก College of Arts, Hue University ซึ่งเป็นเจ้าภาพ ในการจัดนิทรรศการครั้งนี้ ให้ไปร่วม
รับประทานอาหาร ณ ภัตตาคารลอยน้ำ ที่อยู่ใกล้ๆบริเวณสวนสาธารณะที่มีประติมากรรมสมัยใหม่ จัดตั้งแสดงอยู่
หลายชิ้น ซึ่งแสดงถึงรสนิยมที่ดีของชาวเวียดนาม อีกทั้งภัตตาคารนี้ยังอยู่ใกล้เคียงที่ตั้งของสะพานตงเทียน (Truong
Tien Bridge)

สะพานตงเทียนแห่งนี้ นับว่าได้กลายเป็นสัญลักษณ์ของนครเว้ที่ดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวมาก
แห่งหนึ่ง สร้างขึ้นโดยชาวฝรั่งเศสในปี ค.ศ.1897 (พ.ศ. 2440) และสร้างขึ้นใหม่หลังสงครามอเมริกัน จุดเด่นของ
สะพานนี้จะแสดงตัวชัดเจนในยามค่ำคืนของวันเสาร์และอาทิตย์

ภาพที่ 16 สะพานตงเทียน งดงามด้วยแสงไฟหลากสี...ยามค่ำคืน

นับว่าเป็นโชคดีของคณาจารย์จากคณะศิลปกรรมศาสตร์ และผู้ร่วมแสดงนิทรรศการทั้งหมดที่ไปรับประทาน อาหารในคืนวันเสาร์ จึงเห็นไฟหลากสีที่เปิดสลับไปมา อลังการ สวยงาม ทั้งยังส่องสว่างสะท้อนเงาลงบนผิวน้ำกลายเป็นภาพที่น่าประทับใจอย่างยิ่ง จนหลายคน ลุกขึ้นเดินออกไปทำการบันทึกภาพไว้เป็นที่ระลึก

บรรดาผู้ที่ไปร่วมรับประทานอาหารในเย็นวันนั้น มีทั้งคณาจารย์จากสถาบันศิลปะในประเทศไทย ทั้ง 3 แห่ง และสถาบันของเวียดนาม รวมทั้งศิลปินที่มีชื่อเสียงของเวียดนาม คือ Professor Tru'ong Be' เป็นชาวเวียดนามที่จบการศึกษาจากประเทศรัสเซีย และถือได้ว่าประสบความสำเร็จในฐานะศิลปินที่มีความโดดเด่น สามารถมีรายได้อย่างสูงจากการจำหน่ายผลงานศิลปะตลอดจนได้เคยไปเปิดแสดงนิทรรศการในประเทศฝรั่งเศส ท่านเป็นศิลปินอาวุโสที่ใจกว้าง ได้นำสูจิบัตรผลงานมาแจกจ่ายให้แก่ทุกคน และยังลงนามศิลปินไว้เป็นที่ระลึกให้ด้วย

อาจารย์จากมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ได้เชิญชวนให้แต่ละสถาบันแนะนำตัวศิลปิน และผู้ร่วมรับประทานอาหารหลังจากเปิดนิทรรศการในครั้งนี้ คณะวิจิตรศิลป์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มีคณบดีและอาจารย์ 1 คน จากสาขาทัศนศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มีอาจารย์เข้าร่วมโครงการจำนวน 5 คน จากสาขาทัศนศิลป์และสาขาการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา นั้นประกอบด้วยคณบดีรวมทั้งอาจารย์จำนวน 5 คน จากสาขาจิตรกรรม และสาขาภาพพิมพ์ ส่วนเจ้าภาพ คือ College of Arts นั้นมีคณบดี คือ Professor Thang อาจารย์ด้านศิลปะ 2 คน และคุณงับ ซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้ประสานงาน อำนวยความสะดวกทั่วไปแก่อาคันตุกะจาก สถาบันศิลปะของประเทศไทย

เมื่อรถนำพวกเรากลับมายังส่งยังที่พักนั้น ขณะรถแล่นผ่านถนนบางสายจะเห็นน้ำเจิ่งนอง เนื่องจากมีฝนตกไม่ขาดสายตลอดวัน สร้างความวิตกกังวลว่าในวันถัดๆ ไป เราจะสามารถออกไปทัศนศึกษานอกสถานที่ได้หรือไม่ อย่างไรก็ตามคุณงับได้นัดหมายว่าวันพรุ่งนี้จะมารับพวกเราออกไปเยี่ยมชมสถานที่ทางประวัติศาสตร์เวลา 08.00 น.

วันนี้รถมารับคณาจารย์คณะศิลปกรรมศาสตร์ เพื่อไปเยี่ยมชมสถานที่ทางประวัติศาสตร์อันเลื่องชื่อของนครเว้ ซึ่งเป็นเมืองเก่าแก่ ด้วยประวัติความเป็นมาของกษัตริย์และราชวงศ์ต่างๆ แต่อากาศไม่เอื้ออำนวยเท่าที่ควร มีฝนตกพริ้วๆ ตลอดเวลา ชาวเวียดนามเคยชินกับฝนตก ยังคงทำกิจกรรมต่างๆอย่างปกติ

สถานที่แรกซึ่งคณาจารย์ฯ ไปเยี่ยมชม คือ สุสานจักรพรรดิเต๋อดึก (Tu Duc Tomb) บริเวณด้านหน้าทางเข้าสู่สวนมีร้านจำหน่ายรูปหลากหลาย ร้านอาหาร ร้านขายของที่ระลึก และมีรถให้เช่า คุณงับไปเช่ารถให้กลุ่มเรา เพราะฝนยังตกไม่ขาดสาย ผู้เข้าชมต้องซื้อบัตรผ่านประตู ประมาณ 55,000 บาท ดอง (VND) คิดเป็นเงินไทยประมาณ 115 บาท นับว่าคุ้มค่าแก่การชมอย่างยิ่ง เพราะภายใต้อันที่สุสานอันเก่าแก่ ยังมีศิลปวัตถุทั้งงดงามและร่องรอยของวัฒนธรรมที่รุ่งเรืองในอดีตกาลของนครเว้ อันเป็นราชธานีแห่งแรกของเวียดนาม

ภาพที่ 17 ประตูทางเข้าอันงดงาม ของสุสานจักรพรรดิเต๋อดึก นครเว้ มีผู้เข้าเยี่ยมชมตลอดเวลา แม้ฝนจะตกพริ้วๆ ก็ตาม

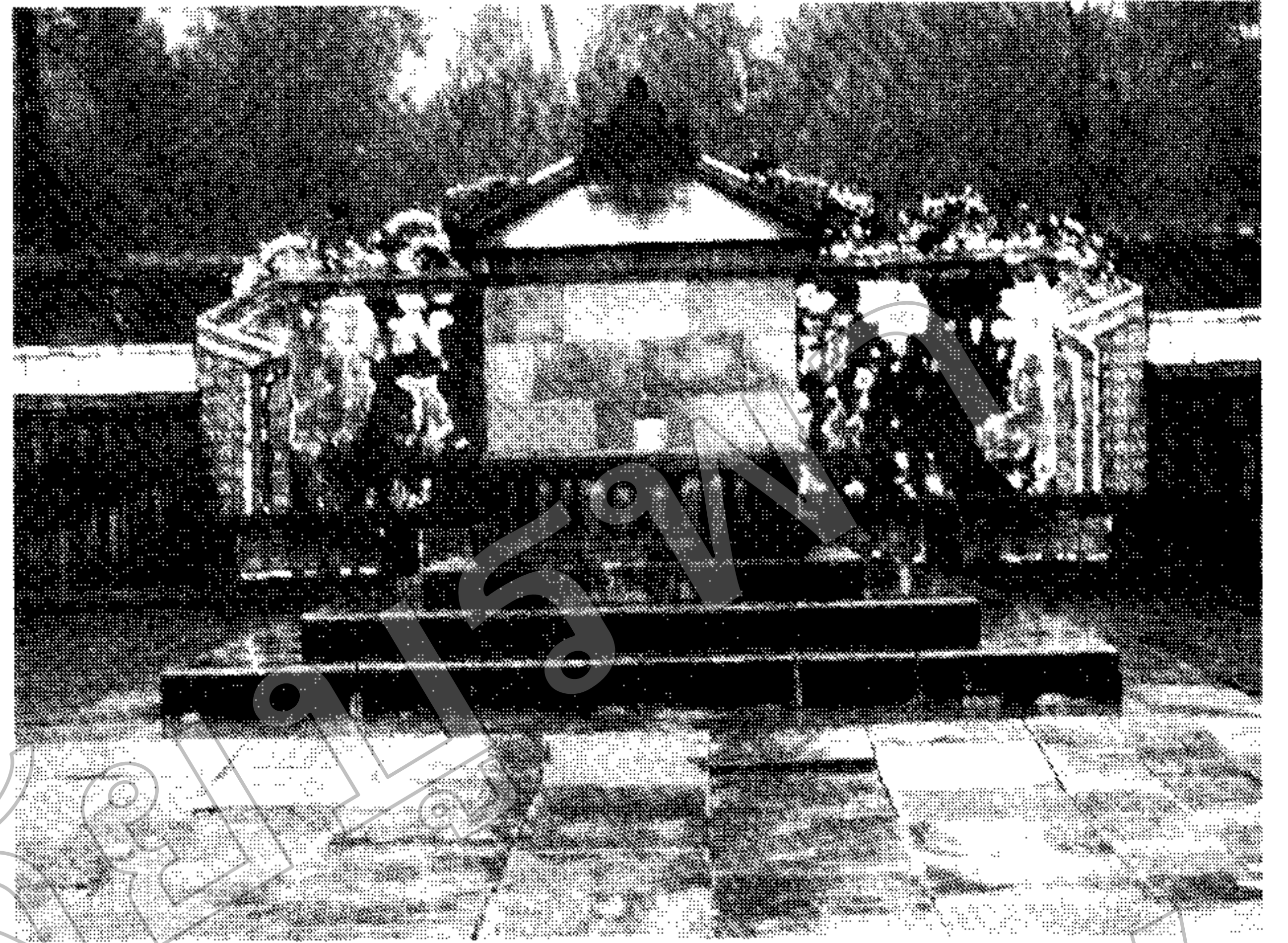
ภาพที่ 18 ป้ายชื่อของสุสานจักรพรรดิเต๋อติก (กษัตริย์องค์ที่ 4 แห่งราชวงศ์เหงียน)

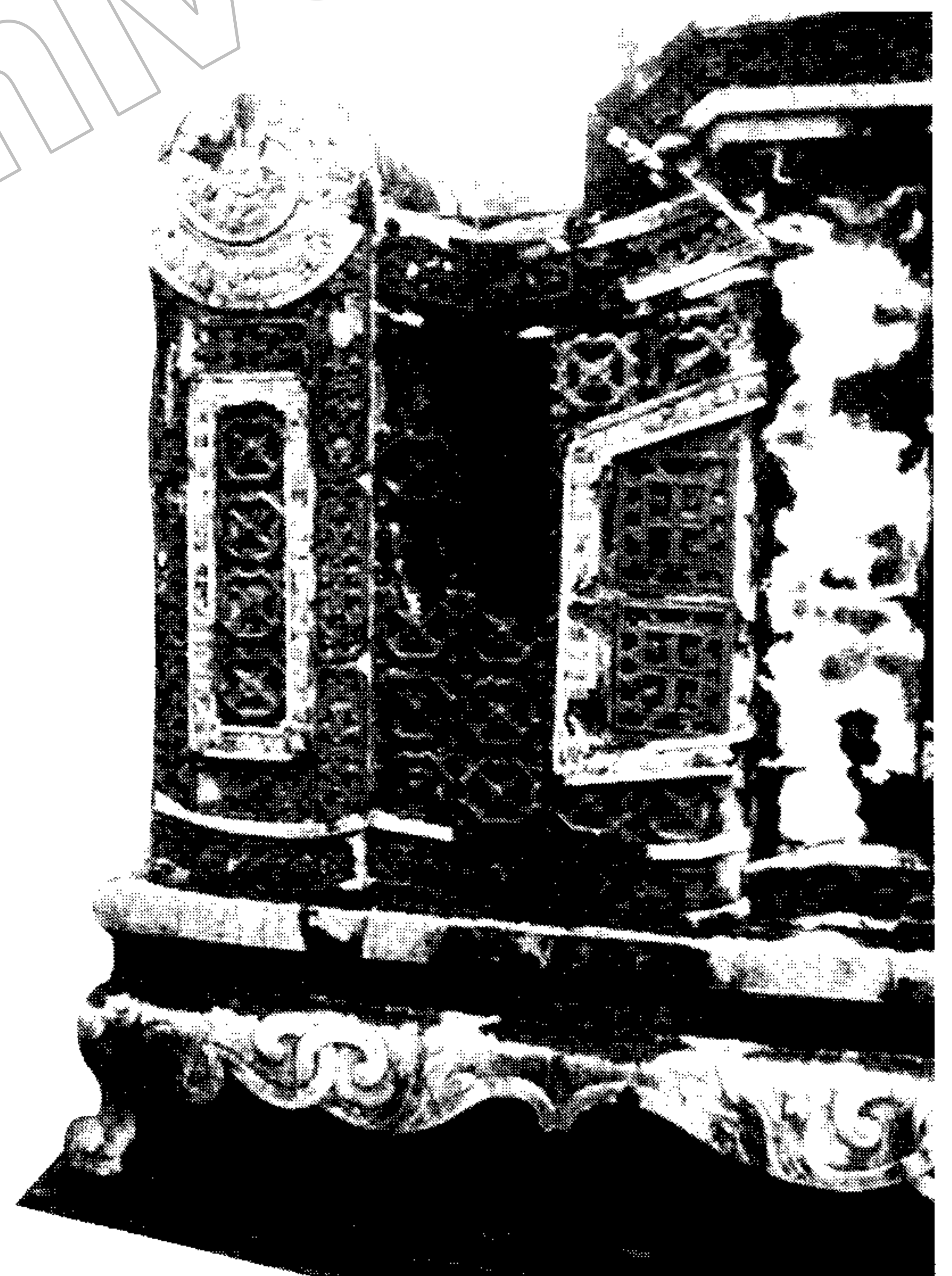
ภาพที่ 19 แผ่นป้ายอันงดงามภายในสุสานแห่งนี้

จักรพรรดิเต๋อติกเป็นกษัตริย์องค์ที่สี่ซึ่งครองราชย์ยาวนานที่สุดในราชวงศ์เหงียน (Nguyen) พระองค์ทรงโปรดการแต่งโคลงกลอน ทรงพระอักษร และทรงโปรดการตกแต่งสวนอย่างมาก นับว่าเป็นกษัตริย์ที่ทรงโปรดกวี มากกว่าจะทรงเป็นนักรบ และเมื่อพระองค์สวรรคตแล้ว ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ว่า พระศพเก็บอยู่ที่ใด เพราะหลังจากการฝังพระศพแล้ว คนที่ทำหน้าที่ทั้งหมดก็ถูก

ประหารชีวิต และสุสานแห่งนี้ยังเป็นที่เก็บพระศพของจักรพรรดิเกียนฟู (Kien Phu) โอรสบุญธรรมของจักรพรรดิเต๋อติกและพระมเหสีเลเถียนอัน (Le Thine An)

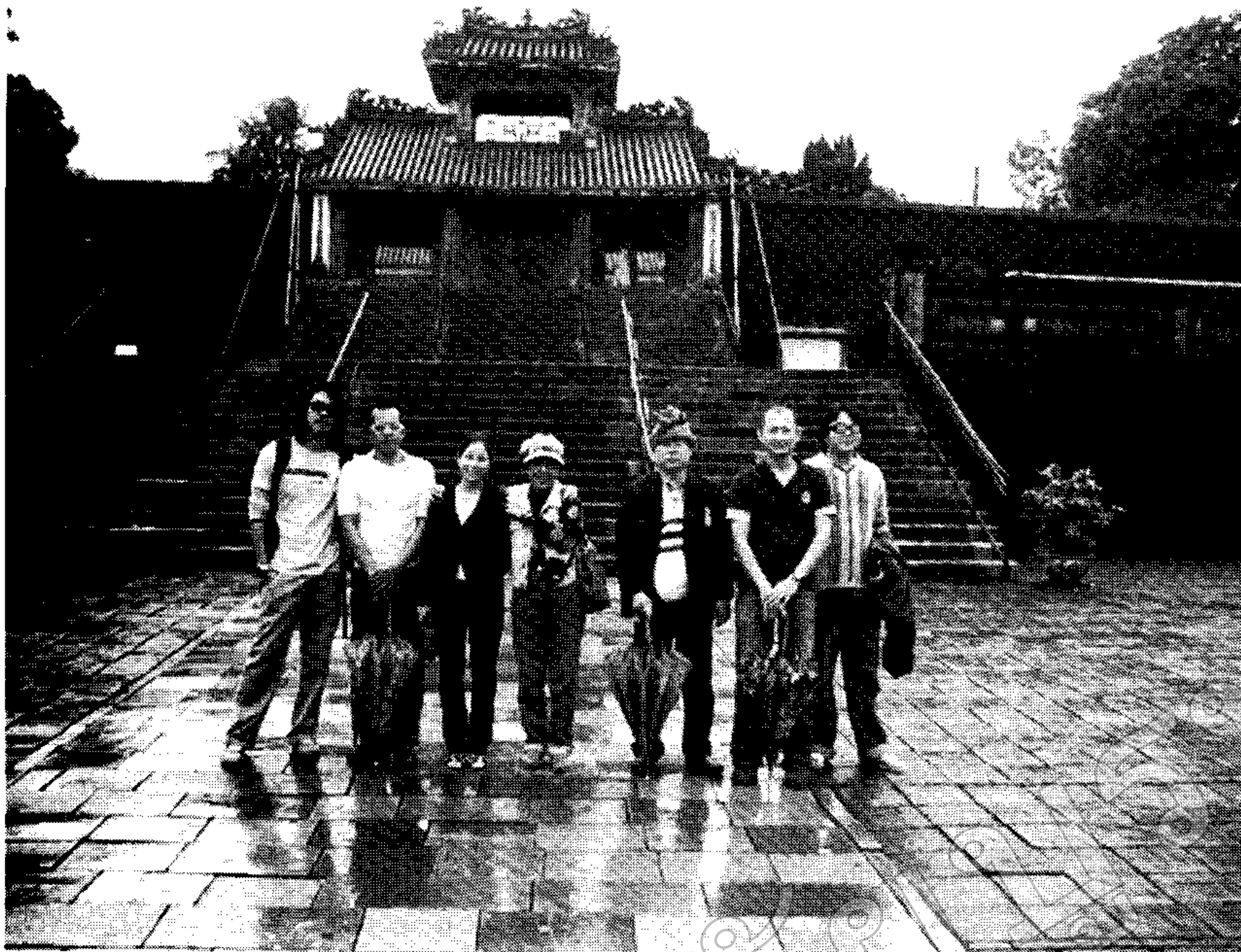

ภาพที่ 20 ป้ายหิน ตกแต่งลวดลายอย่างงดงาม ประณีต (บางตำรากล่าวว่าด้านหลังป้ายแผ่นนี้ จะเป็นที่เก็บพระศพของจักรพรรดิเต๋อติก แต่ข้อมูลบางแห่งระบุไว้ว่าไม่มีผู้ใดล่วงรู้ที่เก็บพระศพของพระองค์)

ภาพที่ 21 ลวดลายเจาะฉลุอันงดงามด้านข้างป้ายหิน

ภาพที่ 22 คุณงับ คณบดีฯ และอาจารย์คณะศิลปกรรมศาสตร์
ด้านหน้าซุ้มประตูและบันไดขึ้นสู่ลานจักรพรรดิศึก
กษัตริย์ที่ทรงโปรดกว่าการรบ

หลังจากคณาจารย์ของคณะศิลปกรรมศาสตร์
กลับจากการทัศนศึกษานอกสถานที่แล้วฝนตกหนักมาก
ตลอดเวลา ทำให้ถนนหลายสายมีน้ำท่วมขังสูงขึ้น ส่งผล
ให้การสัญจรไปมาไม่สะดวก คุณงับคาดการณ์ว่าหาก
เป็นเช่นนี้ ในวันต่อๆ ไป อาจไม่สามารถออกนอกที่พักร
อาศัยได้ ส่วนบ้านของเธอถูกน้ำท่วมประสาความยาก
ลำบากเช่นกันในขณะนี้

ฝนที่ตกหนักตลอดทั้งวัน ทั้งคืน ทำให้เกิด
น้ำท่วมขังค่อนข้างสูง ในช่วงเช้าวันนี้จึงเห็นชาว
เวียดนามลุยน้ำออกไปทำกิจกรรมต่างๆ นอกบ้าน บ้าง
ก็เดินคนเดียว บ้างเดินมาเป็นกลุ่ม บางคนสวมทั้งเสื้อ
กันฝนและกางร่มคันขนาดใหญ่ ส่วนคณาจารย์ฯ ได้
แต่เพียงมองจากหน้าต่างห้องพัก ไม่มีความสามารถ
ออกไปทำกิจกรรมภายนอกได้ดังเช่นวันที่ผ่านมา

คณาจารย์ได้ปรึกษากันถึงสถานการณ์เฉพาะ
หน้าซึ่งคับขันนี้ มีความเห็นพ้องกันว่า เราควรติดต่อ
ขอเลื่อนเที่ยวบินออกไป เนื่องจากไม่สามารถเดินทาง
กลับไปยังเมือง ดานัง ที่ตั้งของท่าอากาศยานนานาชาติ
ได้ ปรากฏว่าทางบริษัททำการเลื่อนเที่ยวบินออกไปจาก
วันอังคารที่ 13 อันเป็นกำหนดกลับเดิม ออกไปเป็น
วันพฤหัสบดีที่ 15 พฤศจิกายน 2550 เวลา 12.05 น.

จากนั้นได้โทรศัพท์ทางไกลมายังคณะศิลปกรรม
ศาสตร์ เพื่อประสานงานกับนักวิชาการศึกษาขอให้แจ้ง
งดการสอนแก่นิสิตในวันพุธและพฤหัสบดี เพราะเนื่อง
จากอาจารย์ผู้สอนทั้ง 6 ท่านซึ่งไปดูงานที่เวียดนามไม่
สามารถเดินทางกลับสู่ประเทศไทยได้ ด้วยเหตุผลดัง
กล่าวข้างต้นแล้ว

วันรุ่งขึ้นน้ำท่วมเริ่มลดระดับลงพอควร ได้ติดต่อ
เจ้าหน้าที่ให้ประสานงานกับคุณงับ ขอรถมารับกลุ่ม
อาจารย์เพื่อจะเดินทางไปสู่เมืองดานัง ตามที่เราได้ปรึกษา
หารือและเห็นพ้องต้องกันว่า ควรจะรีบเดินทางไปยัง
เมืองดานังในทันทีที่น้ำลดลง เพราะหากฝนตกลงมาอีก
มีปริมาณน้ำเพิ่มสูงขึ้น กลุ่มของอาจารย์อาจเดินทาง
ออกจากสถานที่แห่งนี้ไม่ได้

คุณงับ แจ้งให้ทราบว่า เธอไม่สามารถจัดหารถ
เพื่อมารับกลุ่มอาจารย์ได้ เพราะบริเวณรอบวิทยาเขต
ของ College of Arts ยังมีน้ำท่วมขังอยู่สูงมาก ดังนั้น
จึงขอให้เจ้าหน้าที่ดูแลที่พักอาศัย ติดต่อรถแท็กซี่โดยสาร
มารับกลุ่มอาจารย์ไปยังสถานีรถโดยสารประจำทางที่จะ
แล่นกลับไปสู่เมืองดานัง เมื่อเจ้าหน้าที่โทรศัพท์ติดต่อ
แล้ว แจ้งว่าสถานีรถโดยสารปิดทำการ ไม่มีรถโดยสาร
แล่น เนื่องจากน้ำยังท่วมขังอยู่อีกหลายแห่งในนครเว้

อาจารย์ของคณะศิลปกรรมศาสตร์ ได้พยายามหาทางออกมาจากที่พักอาศัย โดยได้ขอให้เจ้าหน้าที่ซึ่งดูแลอยู่ สอบถามราคา ค่ารถโดยสารแบบเหมาจ่ายจากสถานที่นี้ไปสู่เมืองดานัง ซึ่งในที่สุดเราก็สามารถเช่าแบบเหมาจ่ายรถแท็กซี่โดยสารจากที่พักอาศัย ไปยังเมืองดานังได้ในราคา 835,000 ดอง คิดเป็นเงินไทยประมาณ 1,775 บาท คณาจารย์ทุกคนเห็นด้วยในแนวทางนี้ และเตรียมตัวเก็บรวบรวมสัมภาระให้พร้อมเพื่อออกเดินทางในเวลาประมาณ 12.00 น.

รถแท็กซี่โดยสารมารับกลุ่มอาจารย์ในเวลาประมาณ 11.50 น. พวกเราชำระค่าที่พักให้แก่เจ้าหน้าที่ดูแลสถานที่แห่งนี้และเตรียมตัวขึ้นรถ ออกเดินทางสู่เมืองดานังเวลาประมาณ 12.20 น. รถแท็กซี่แล่นผ่านถนนโดยไม่ใช้ความเร็วมากนัก เพราะยังมีน้ำท่วมขังอยู่หลายแห่ง รวมทั้งกฎหมายการจราจรของเวียดนามนั้น มีการจำกัดความเร็วอย่างเข้มงวด หากฝ่าฝืนแล้วเกิดอุบัติเหตุจะถูกลงโทษให้ชดใช้ด้วยการเลี้ยงดูครอบครัวของผู้ที่ถูกรถชนและเสียชีวิต

เมื่อรถแล่นมาถึงเมืองดานังในเวลาประมาณ 16.30 น. เราได้เดินทางไปทำอากาศยานเมืองดานังเพื่อสอบถามเกี่ยวกับเที่ยวบิน ได้ความตรงกับข้อมูลซึ่งเราโทรศัพท์มาจากนครเว้ว่า เที่ยวบินต่อไป คือวันพฤหัสบดีที่ 15 พฤศจิกายน 2550 เวลา 12.05 น. ซึ่งเราได้ยืนยันบัตรโดยสาร และตรวจสอบความเรียบร้อยกับเจ้าหน้าที่ภาคพื้นดินของบริษัทพีบีแอร์ เรียบร้อยแล้วในวันดังกล่าวเพื่อความมั่นใจในการเดินทางกลับสู่ประเทศไทย

หลังจากนั้น รถแท็กซี่ได้นำพวกเราไปยังโรงแรมซึ่งอยู่ใกล้ทำอากาศยานที่สุด ตามที่อาจารย์ได้ประสานงานไว้ตั้งแต่แรก กลุ่มอาจารย์ได้เข้าพักที่โรงแรม Little Home ซึ่งตั้งอยู่ไม่ห่างจากทำอากาศยานเมืองดานัง หลังจากนั้นได้เยี่ยมชมและสังเกตชีวิตความเป็นอยู่ของชาวเวียดนามในเมืองดานัง บริเวณใกล้ๆ โรงแรม เพื่อศึกษาความแตกต่างหรือคล้ายคลึง ของการดำเนินชีวิต ในนครเว้ ซึ่งกลุ่มอาจารย์ เพิ่งจะเดินทางจากมา

การดำเนินชีวิต ของชาวเวียดนามในเมืองดานัง มีความเรียบง่าย การขายอาหารก็ตั้งวางตามสอง

ข้างถนนมีม้านั่งเตี้ย สำหรับลูกค้านั่งรับประทาน บางร้านก็มีสถานที่อย่างถาวร ขายอาหารจำพวกเส้นก๋วยเตี๋ยวหรือ เส้นขนมจีนเป็นหลัก บนท้องถนนจะใช้รถจักรยานยนต์เป็นพาหนะ ในการสัญจรส่วนมาก บ้างก็ใช้รถสามล้อถีบ ซึ่งมีผู้โดยสารนั่งอยู่ด้านหน้า ซึ่งเรียกว่า "ซิโคล" (Cyclo) แต่ชาวเวียดนามออกเสียงว่า "ซิโคล" เดิมทีซิโคลนั้นใช้ในการขนส่งสินค้าต่อมามีผู้นิยมนั่งมากขึ้น จึงเกิดการใช้ซิโคลรับจ้างโดยสารลูกค้ามีทั้งชาวตะวันตกและชาวเอเชีย แต่ออกจะเสี่ยงอันตรายพอสมควร เพราะผู้โดยสารนั่งอยู่ด้านหน้าจะเผชิญกับอุบัติเหตุเป็นลำดับแรก

วันรุ่งขึ้นอาจารย์ของคณะศิลปกรรมศาสตร์ที่สนใจประวัติศาสตร์ ได้เข้าเยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์ประติมากรรมของชนเผ่าจาม (Cham Museum) ณ เมืองดานัง สถานที่นี้เก็บค่าเข้าชม 30,000 ดอง คิดเป็นเงินไทยประมาณ 64 บาท ตั้งอยู่ใกล้เมืองดานัง ตัวอาคารพิพิธภัณฑ์เป็นสีเหลือง ล้อมรอบด้วยสวนและต้นไม้ที่ร่มรื่น สร้างขึ้นในปี ค.ศ.1936 (พ.ศ. 2479) โดยรัฐบาลฝรั่งเศส ภายในพิพิธภัณฑ์ตั้งแสดงประติมากรรมรูปสลักหินรวมทั้งปูนปั้นที่สะท้อนถึงวัฒนธรรม ศิลปะและอารยธรรมอันรุ่งเรือง เพราะในอดีตกาลชนเผ่าจามมีอาณาจักรจามปาอันยิ่งใหญ่ ซึ่งครอบคลุมพื้นที่กว้างขวางเริ่มตั้งแต่เวียดนามกลางไปจนถึงเวียดนามใต้ โดยมีเมืองดานังเป็นศูนย์กลางของอาณาจักรจามปาอันยิ่งใหญ่เกรียงไกรก่อนที่จะถูก อาณาจักรขอมเข้ายึดครอง ซึ่งความเป็นใหญ่ไปจากชนเผ่าจาม ตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 11

ภายในพิพิธภัณฑ์ ประติมากรรมของชนเผ่าจาม ณ เมืองดานัง มีความน่าประทับใจมากจากการเยี่ยมชมประติมากรรมหลากหลายรูปแบบ ทั้งชิ้นส่วนจากสถาปัตยกรรมที่เป็นรูปสลักในเทพนิยายต่างๆ ลวดลายรูปดอกบัวขนาดใหญ่ และรูปยักษ์ ตลอดจนรูปเคารพละลานตาไปด้วยประติมากรรมที่ประณีต สวยงาม และน่าอัศจรรย์ใจในความพยายามแกะสลักหินอันแข็ง แกร่งให้มีลวดลายอ่อนช้อย ประณีต สัมกับเป็นชนเผ่าซึ่งเคยครอบครอง อาณาจักรจามปา อันรุ่งเรืองในอดีตกาลก่อนที่จะถูกยึดครองโดยอาณาจักรขอม

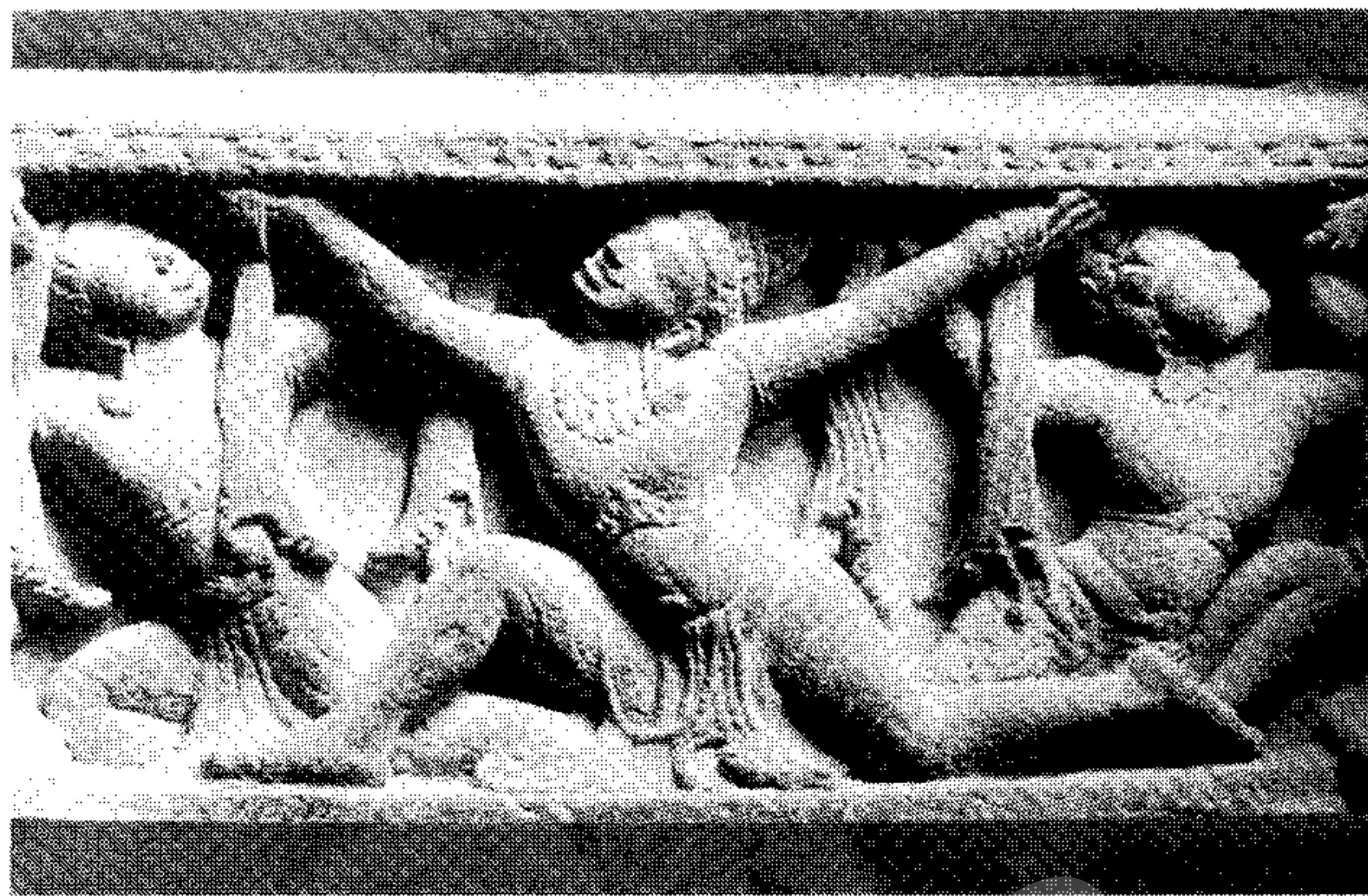

ภาพที่ 23 ด้านหน้า พิพิธภัณฑ์ประติมากรรมของชาวเผ่าจาม ในเมืองดานัง

อาจารย์บางส่วนได้แยกตัว เดินทางไปยัง เมืองฮอยอัน หรือโฮยอัน ในอดีตเคยเป็นเมืองท่าสำคัญ ของเวียดนามอยู่ห่างจากเมืองดานัง ไปทางทิศใต้ ประมาณ 30 กิโลเมตร ฮอยอันเป็นเมืองที่รุ่งเรืองมา ตั้งแต่สมัยอาณาจักรจามปาแล้ว ช่วงเวลาที่เมืองฮอยอัน เจริญมากที่สุดนั้นจะอยู่ในราวคริสต์ศตวรรษที่ 15 เพราะเป็นเมืองท่าสำคัญที่มีเรือสินค้า จากดินแดนต่างๆ ทั่วโลก ชื้อขาย แลกเปลี่ยนสินค้าหลายชนิด ทั้งผ้าไหม แพรพรรณมีค่า เครื่องเทศ โดยเดินเรือผ่านแม่น้ำทูโบน

ในเมืองฮอยอัน จะมีสถาปัตยกรรม ของชาวจีน และญี่ปุ่นปรากฏอยู่ เนื่องจากชนชาติทั้งสองเคยนำ สินค้าเข้ามาแลกเปลี่ยนและอาศัยอยู่ช่วงระยะหนึ่งค่อนข้างนาน ชนชาติดังกล่าวได้ปลูกสร้างบ้านเรือนและ อาคารเพื่ออยู่อาศัย เก็บสินค้า หรือแลกเปลี่ยนซื้อขาย สินค้าจึงทำให้เมืองฮอยอันเจริญรุ่งเรืองในด้านการค้าอย่างมาก มีการสร้างสะพานจีน - ญี่ปุ่น เพื่อเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างชนสองชาติ ในที่สุดเมืองฮอยอัน ก็ถึงเวลาเสื่อมสลาย เพราะแม่น้ำทูโบนซึ่งเป็นเส้นทางเดินเรือเริ่มต้นขึ้น จนเรือเดินทะเลแล่นผ่านไม่ได้ จึงย้ายเมืองท่าไปยัง ดานังแทนเมืองฮอยอัน และดานัง ได้กลายเป็นเมืองท่านับตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา จนถึงปัจจุบัน

เมื่อไปเยี่ยมชมเมืองฮอยอัน จะยังคงเห็นการดำเนินชีวิตแบบดั้งเดิมเช่นในอดีต ตลาดสดก็ยังมี การค้าขายสินค้าและผลิตผลพื้นบ้าน อาคารบ้านเรือน และ

ภาพที่ 24 ประติมากรรม ที่สะท้อนถึงความเจริญรุ่งเรืองของ อาณาจักรจามปา ณ พิพิธภัณฑ์ประติมากรรม ของชาวเผ่าจาม ในเมืองดานัง

โบราณสถานยังได้รับการอนุรักษ์ให้ชนรุ่นหลังได้ศึกษา เพราะฮอยอันเป็นเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรม (World Heritage Town) โดยองค์การยูเนสโก ตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2542 (ค.ศ. 1999) เนื่องจากฮอยอันยังคงรักษาเอกลักษณ์ และบรรยากาศของอดีตไว้ได้อย่างครบถ้วน สมบูรณ์

การแสดงนิทรรศการศิลปะ ซึ่งเป็นโครงการความร่วมมือระหว่าง 3 สถาบัน ศิลปะในประเทศไทย คือคณะจิตรศิลป์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา กับสถาบัน ศิลปะของเวียดนาม คือ College of Arts, Hue University นครเว้ นั้นเป็นกิจกรรมทางศิลปะที่มีประโยชน์ ก่อให้เกิดความเข้าใจอันดีระหว่าง วงการศิลปะในทวีปเอเชีย อันอาจก่อให้เกิดการแสดงนิทรรศการศิลปะ และการศึกษาศิลปะในโอกาสต่อไป นับเป็นการสร้างเครือข่ายทางวิชาการด้านศิลปะได้ดียิ่ง

นอกจากนี้ สิ่งที่แฝงอยู่ในการเดินทางไปราชการ เพื่อแสดงนิทรรศการศิลปะ อันเป็นจุดมุ่งหมายหลักที่สำคัญแล้ว คือ การศึกษาทำความเข้าใจ ชนเผ่าจาม ซึ่งเคยครอบครอง อาณาจักรจามปาอันเกรียงไกร และรุ่งเรืองในอดีต รวมทั้งชีวิตความเป็นอยู่และอุดมการณ์อันมุ่งมั่นของชาวเวียดนาม ที่รำลึกกันอย่างยกย่องในความพยายามและความอดทน จนสามารถเอาชนะประเทศมหาอำนาจ เช่น ฝรั่งเศสได้ ดังมีประจักษ์พยานเป็นหอธง (Flag Tower) ณ นครเว้ อันมีประวัติศาสตร์

ที่เก่าแก่ ทรงคุณค่า จนได้รับยกย่องเป็นเมืองมรดกโลก
ในปัจจุบัน ส่วนดำนังเคยเป็นเมืองท่าที่เฟื่องฟูด้านการ
ค้าขาย และในปัจจุบันได้กลายเป็นเมืองที่เชื่อเชิญให้
นักท่องเที่ยวไปเยี่ยมเยือนอย่างไม่ขาดสาย ด้วยชีวิต
ความเป็นอยู่ที่เรียบง่าย ผสานกับความเจริญทาง
เทคโนโลยีสมัยใหม่ อย่างกลมกลืน ผิดแผกจากเมืองเล็ก
ที่แฝงเสน่ห์ของความเก่าแก่ในการดำเนินชีวิตอันสมถะ

แบบดั้งเดิม จนกลายเป็นเอกลักษณ์ที่สะท้อนบรรยากาศ
ของอดีตไว้ได้อย่างน่าชมเชย สมกับคุณค่าที่ได้รับยกย่อง
ให้เป็นเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมของสหประชาชาติ...
ผู้เขียนได้บันทึกจากประสบการณ์ผ่านช่วงเวลาอันมีค่า
ควรแก่การระลึกถึง... จึงขอร้อยเรียงตามทำเล...

"เว้... ดำนัง...ฮอยอัน... วันแห่งความทรงจำ"

เอกสารอ้างอิง

นุสรา ดุลิตพันธ์. (ม.ป.ป.). **สองตยาย พาลุย เวียดนาม**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ อีสระ.
สมลักษณ์ วงรัตน์. (2537) . **เวียดนาม ชิดใกล้...เหมือนใกล้ห่าง**. กรุงเทพฯ : พิมพ์ดี การพิมพ์.
สุทธิดา มะลิแก้วและสุภลักษณ์ กาญจนขุนดี.(2549). **มาวซัค เวียดนาม**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์หลักไช้างพิมพ์.
ภู เมฆพิพัฒน์. (2549). **เที่ยวไม่จ้อทัวร์ ดีตัวตะลุยเวียดนาม (เว้-ฮอยอัน)**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ ทิพย์ไทยอินเตอร์ บัค.
Thuc, Nguyễn The. (2005). **The Former Capital of Hue**. Viet Nam : NXB Thông Tấn.
Huan, Nguyen Trong. (1999). **Hue My Motherland**. Ho Chi Minh City : Nha Xuất Bản Thuận Hoa.